

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 398/2019
05.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Самарџић, адвокат из ..., против туженог АМСС Центар АР ДОО Београд, чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради поништаја споразума о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1144/18 од 03.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1144/18 од 03.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1654/15 од 29.11.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништен споразум о престанку радног односа заведен код туженог под бројем .. од 30.03.2015. године као незаконит и наложено туженом да врати тужиоца на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 168.750,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.11.2017. године па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1144/18 од 03.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1654/15 од 29.11.2017. године. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је, благовремено, изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Супротно тврдњи ревиденту у поступк пред другостепеним судом није учињена нека од битних повреда поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 8. истог закона јер су по оцени Врховног касационог суда, оцењени жалбени наводи који од одлучног значаја и детаљно су оцењени.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима возача возила СПИ. Између странака је закључен уговор о раду број .. од 24.12.2014. године, по коме је тужилац засновао радни однос на неодређено време на назначеним пословима са почетком примене уговора о раду од 24.12.2014. године. Приликом потписивања уговора о раду, тужиоцу је предочено од стране туженог да мора да потпише и бланко писмена и то захтев за споразумни престанак радног односа и споразум о престанку радног односа, те да уколико тужилац не потпише, неће засновати радни однос код туженог. Тужени је без сагласности тужиоца попунио захтев за споразумни престанак радног односа дана 18.03.2015. године и у истом навео да тужилац тражи споразумни престанак радног односа са даном 31.03.2015. године, као и Споразум о престанку радног односа са даном 30.03.2015. године. Тужени је написао и обавештење уз споразум о престанку радног односа, које обавештење је без потписа тужиоца. Тужилац је одјављен са обавезног социјалног осигурања са даном 31.03.2015. године. Након што је тужилац обавештен о престанку радног односа код туженог, обратио се инспекцији рада која је у вези са истим сачинила записник 12.04.2015. године, те је констатовано стање које је инспектор рада утврдио на лицу места. Тужилац је био условљен да потпише бланко захтев за споразумни престанак радног односа и бланко споразумни престанак радног односа приликом закључења уговора од 24.12.2014. године са овде туженим, као и остали запослени код туженог који су на овај начин потписивали бланко захтеве за споразумни престанак радног односа и бланко споразумни престанак радног односа.

Првостепени суд је на основу овако утврђеног чињеничног стања закључио да споразум о престанку радног односа закључен између странака не може производити правно дејство јер садржи ману воље, због чега је поништен као незаконит.

Другостепени суд је прихватио становиште првостепеног првостепеног суда.

Правилно нижестепени судови закључују да Споразум о престанку радног односа не испуњава формалне услове да би могао производити правно дејство, нити постоји сагласност и воља у погледу закључења споразума о престанку радног односа, јер тужилац није слободно изразио вољу за закључење споразума о престанку радног односа, те како је тужилац био у битној заблуди закључени споразуми не производе правно дејство јер садрже ману воље, због чега је усвојен тужбени захтев тужиоца те је поништен као незаконит споразум о престанку радног односа.

Код таквог чињеничног стања, правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев ради поништаја споразума о престанку радног односа усвојен. За своје одлуке дали су разлоге које у свему као правилне и потупне је прихватио Врховни касациони суд.

Одредбом члана 26. став 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 75/14) прописано је да послодавац не може да условљава заснивање радног односа претходним давањем изјаве о отказу уговора о раду од стране кандидата.

У конкретном случају, како споразум о престанку радног односа (који је тужилац потписао приликом закључења уговора о раду), не изражава сагласну вољу уговорних страна и није закључен на основу члана 177. Закона о раду, правилно су нижестепени судови поништили наведени споразум.

Наиме, споразум о престанку радног односа је ништав на основу члана 26. Закона о раду у вези са чланом 103. Закона о облигационим односима, јер је супротан правилу императивног карактера по коме послодавац не може да условљава заснивање радног односа претходним давањем изјаве о отказу уговора о раду од стране кандидата.

Предмет оцене ревизијског суда нису били истицани чињенични наводи јер се ревизија по члану 407. став 2. не може изјавити из тог разлога.

Последица незаконитог отказа је реинтеграција запосленог и процес рада (члан 191. став 1. Закона о раду).

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић